

TRAKTOR VU PENZIJI

Fala dragamu Bogu, dešč curi! Bum se konačno male počinul. Znam da bi bile lepše da počnem svoju priču z lijepam, žutam sunčekom, rožicama i tak dalje. Ali, meni vam je najlepše gda je se mokre, gda je blate i zima. Unda sam liepe sparkieran tu vu svojamu štaglju i ne muoram baš nič delati. Liepe se spominam z pauki i gledim kak šivaju biele kijkljice po vugličići. Dešč pomalu kuči po staramu črijepu, a moje se krmežljive lampe pomalu zapiraju. Senjam...

Lete je 1964. Slažeju me v neakve tvornice v Beogradu. Traje to dane i mesece i evo sklepan sam. Novi, zglancani, črljeni traktor, Ferguson. Dolaziju po me z neakvim kamionam i voziju me vu Zagreb. Nijesam sam. Ide nas pune, nas Fergusonaf. Si sme isti, ali ja sam najlepši! Parkiraju nas na semnu i pune je ljudi oko nas. K meni dolazi jen čovek i vidim kak mu se dopadam. Neke mrglja. Male sam mu preskup pa je prešel. Evo ga nazaj. Ipak sam ja najlepši Ferguson. Dolazi za njem i neka gospođa. Nosi cekar. Sigurne su nutre penazi. Je, imam praf! Spuknula je z cekara bunt penez i kupili su me. Kak sam vesel! Ne treba mi niti nafte niti vode niti ničega, letim vu Oroslavje! Došel sam v svoje nove dvorišće, svuoj nuovi dom. Mam su se si susedi pribrali i došli me ogledavat, kak da je nova sneha došla k mojemu gazde. Se je bile tak liepe dok sam bil na dvorišču. Rožice su mi same od sebe zrasle čez blatobrane i auspuh. Unda su me zapeljali vu štagelj, med vile, zubače, neakve stare vreče i kante. Moral sam male porinuti stare rogate tačke na stran da bi opče stal vu štagelj. Bila je kmica pa sam brze zaspal. Odjemput sam čul kokoši kak kokodačeju i svadiju se z našepureni kokoti, purane kak kričiju da ih je čujti prek tri brega, pajceke kak cviliju, kravicu Šaru kak zove gazdaricu da ju podoji, mačke kak mijaučeju i čakaju svoju porciju mlekeca. Pa kam sam ja to došel? Vu zoološki vrt?

E, onda je došel muoj nuovi gazda. Zakurbľjal je moju mašinu i speljal me van z štaglja. To mi je bil jen od najlepših dana vu životu. Sparkiral me je na travu, a oko mene je bile se pune malih, niežnih, dragih tratinčic. Neke su si šeptale, a onda znenada počele skakati po mene. Najemput sam imel bieli venček oko cieluga trbuha, oko auspuha i prek sieh blatobranof. Sam sam se osečal kak rožica. Zamislite same, ja onak liepi zglancani črljeni, a po mene biele rožice. Ma bil sam najliepši Ferguson na cielomu svietu.

Je, onda je fantazijeranju došel kraj. Krenuli sme na posel. Jedna njiva, pa druga, pa trejta, pa na breg vu šumu, pa vu trsje. Nič to mene nie bile teške. Bil sam srečen. Bil sam gizdav. A tek moj gazda! Tak je gizdave držal moj volan kak da Mercedesa vozi, a ne Fergusonona. Sakojaka čuda sam ja delal. Jen dan mi je gazda prikapčil neakve velike zubale i išli sme s tijem kosit travu. Nis niti sam mogel veruvati kak sem brz. Onda mi je jen dan prikapčil neakave železe i neakve taniijere otraga. Rekel je da ideme orat. Valjda nam je i to dobre išle jer su si susedi navalili i zvali nas k sebe da i njim zoreme njive. Čak sme zate i penaze dobili!

Išel je tak dan za danem, lete za letam, a moja farba najemput već ni bila onak sjajna kak prvi dan. A bil sam dosta i zamusan. Njuška mi je furt bila vu trave i vu zemlje. Bolje da niti ne spominjem kulike put sam bil stučen. Jemput mi je črijep opal na glavu. Gazda je rekel: „A to se same male farba zgulila...“ Gda me je parkieral, bile je pod normalne da

sprobava dokud ja idem i kak su zidi vu štaglju jahki. Zate su mi vuha tak klempava i zguljena. Nie mi jasne - tulike penaze sme zaslužili, a ja sam tak zmazan i zjekan. Znal me je gazda tu i tam pobrisati z krpu ... jemput na lete, gda me je peljal na tehnički pregled. Da još same nie na vode šparal, morti bi me male i počistil. Ovak sam same još bolje bil zamusan. Išle su tak lijeta dok jenuga dana nis počel kašljati. Z mojuga auspuha se same zdimile, a mašina je stala. Si su bili iznenađeni, a ja največ. Kak to zdaj i najemput?! Čul sam ja od svojih prijateljof paukof da su nekteri od njih prešli vu penziju. To za njih znači da su se zavliekli vu ljuknju i više ne šivaju nikakve oprave. Nič ne muoraju delati. Same si pučivaju. Tak sam si ja mislil da je morti došle i moje vrieme za penziju i da bum se konačne male počinul. No, zgleda da sam pak neke krive mislil. Prve me je moj gazda sam pregledal i probal pokrenuti. Nie išle. I dalje sem kašljal i hruoptal. E, onda je on liepe dopeljal cielu komisiju da me spregleda. Prvi član komisije su bile stara hrđava kliješča da sprobaju e je se dopre prišrafljene i e se kaj klima. Za njimi je išel mršavi i dugi šrafincijeger da prišrafi ak bu trebale kaj. Obavezni član su bili i kabli da se spruoba e vu mene ima opče još života, e sam pod struju ili niesam. Da ne pozabim najvažneše. Gazda je vu ruka nosil predsjednika komisije. To je bil trdi, hudi, črni kladivec. On je bil bez milosti. Gdo preživi njegev pregled, taj bu živel sto let! On je bil i glavni kirurg i glavni ortoped. Ma glavni doktor za vse, za ove i za one. Vsi su oni mene pregledali, neke se pospominjali i donesli zaključek da nič od penzije. Gazda mi je prve z kladivcam pošteljal se organe, a onda tuo dobre pošrafil i več niesam kašljal! Bil sam kak nuovi. Z jene strani sam bil vesel, a z druge i ne baš preveč. Znal sam kaj me čaka. Pak juri na ovu njivu, pak na onu, pa vu šumu vlieči žmehka derva, vozi sim, vozi tam. Nigdar mira! Ja bi se bil rad z tratinčicami spominjal, a ne juril po briegi. Tratinčic je bile se menje, a posla se više. Kak je vrieme prolazile, večkrat je k mene dolazila ona komisija za penziju. Nisu saki put bili isti doktori, ali kladivec je moral dojt i saki put. Gda bi njega videl, mam bi znal kulike je vur i da od penzije nebu nič.

Senjam i dalje. Lampe su mi krmežljive i pak mi se spi. Senjam... Senjam kak mi dolazi komisija z novami doktori, a glavna je doktorica tratinčica ... liepa i niežna. Nema kladifca. Pregledavaju me i duge se spominjaju. Puščaju me vu penziju. Gazda se primiril i glanca me z čistami krpami. Čak je ovaj put i vode donesel. Pak sam liepi i črljeni kak rojžica i pak dolazi kamion puome. Voziju me. Kam zde pak hočeju z menu? Im sam zde vu penzije. Žmirim jer nečem nič znati. Stali sme, a ja otpiram polefku svoje lampe. Spred mene piše „Traktorski muzej.“ Rievljeju me vu jenu veliku dvoranu, a tam... imam kaj videti... se sami črljeni Fergusoni. Si isti, a opet saki po nečem drugačeši. Pune je ljudi kaj nas razgledavaju. Najemput mi srčeke počne fiest tuči. Se jače i jače. Mislim si, hauba bu mi opala. Podignem žmefko lampe i vidim svojuga gazdu. Gledi on mene, gledim ja njega. Istina, slabe me več služiju ove moje lampe, ali videl sam jen mali biserek kak se polefku spušča čez njegve bore. Morti je pred drugami tuo moči skriti, ali pred menu nije. Morti je to jedna težačka suza zame ili...morti bi i gazda išel vu penziju, ali nikak da najde pravu komisiju.

Kak je got, zdey znam da sam nekamu neke značil i da sem bil važen. Moje je življenje i delo bile na ponos, nadelal se jesem, a zdey si bum praf zapraf i počinul kak se spada.

zakaj 68455, 8. razred